

خشکه کاری در زراعت برنج و پیامدهای زیست محیطی آن در استان خوزستان

مینا قربانی کلاهی^۱، عبدالعظیم آجیلی^۲، کورش رضایی مقدم^۳

۱- دانشجوی پیشین کارشناسی ارشد ترویج و آموزش کشاورزی دانشگاه کشاورزی و منابع طبیعی رامین، ۲- استادیار گروه ترویج و آموزش کشاورزی دانشگاه کشاورزی و منابع طبیعی رامین و ۳- استادیار بخش ترویج و آموزش کشاورزی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه شیراز

چکیده

امروزه تولید برنج با چالش های زیادی مواجه است. پیش بینی این است که میزان آب سرانه در دسترس در طی ۳۵ سال آینده با افزایش جمعیت، به میزان زیادی کاهش خواهد یافت و از آنجا که تقاضای آب غیر کشاورزی با گسترش شهرنشینی و صنعتی شدن افزایش می یابد، آب مورد نیاز کشاورزی کاهش خواهد یافت. میزان بهره وری اراضی شالیزار نیز به طور جدی با کمیاب شدن آب تحت تأثیر قرار می گیرد، زیرا ۹۰ درصد استفاده از آب کشاورزی در آسیا مربوط به شالیزار است. به همین دلیل چشم انداز تبدیل آبی اراضی دیم به آبی محدود و محدودتر می گردد. یکی از مسائل و دغدغه های محیط زیست، تأثیرات سوء آبیاری در مقیاس گسترده روی ماندابی، شوری، تولید ماهی و کیفیت آب زیرزمینی است. از این رو فناوری های نوینی که به حفظ آب باران و افزایش راندمان استفاده از آب در کشت برنج کمک می کند ضروری است. تحقیق حاضر به دنبال پیامدهای پذیرش خشکه کاری در زراعت برنج به ویژه پیامدهای زیست محیطی آن در استان خوزستان می باشد. مطالعه به روش تحقیق پیمایشی در هفت شهرستان استان خوزستان و با استفاده از روش نمونه گیری تصادفی طبقه بندی شده انجام گرفته و مجموعاً با ۲۸۰ نفر زن روستایی مصاحبه حضوری به عمل آمده است. برای جمع آوری اطلاعات از پرسشنامه استفاده شد. بر اساس نظرستجی از زنان شالیکار استان خوزستان اغلب آنان معتقدند که استفاده از این شیوه از کشت جدید در منطقه موجب کاهش هزینه ها، افزایش عملکرد، کاهش میزان رسوب املاح و کاهش مصرف آب برای آبیاری شده است.

واژه های کلیدی: خشکه کاری، زراعت برنج، پیامدها، محیط زیست.